

SVOBODNA SLOVENIJA

ANO XXXIII (27).

Štev. (No.) 3

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

17. januarja 1974

Kdo naj brani narod

„Obramba katerega koli dela našega ozemlja se enako tiče vseh nas“. Tako je pred kratkim izjavil v pogovoru za časopis „Vojno delo“ stari jugoslovanski diktator Tito. Njegova izjava ni bila podana tjavendan, brez nekega jasnega namena. Bila je del, ali boljše začetek splošne ofenzive s strani režima, ki skuša izpeljati svojo idejo „Splošnega ljudskega odpora“.

Izjavi osemdesetletnega maršala je sledilo masivno pisanje časopisja po vsej Jugoslaviji o tej temi. Obramba pred tujim napadom, katerega se danes v Jugoslaviji resnično bojijo, je bila tudi snov raznih izjav, študij in uvodnih člankov. Tako je v ljubljanskem Delu v eni zadnjih izdaj Boris Dolničar z laskavimi besedami skušal navduševati bralce za idejo splošnega ljudskega odpora. „Ni ga človeka“, je zatrjeval, „ki ne bi brez pomisleka pritrnil, da je doma resnično najlepše; četudi se zdajle jezi na svoj dohodek, jutri na kaj drugega, pojutrišnjem na kaj tretjega...“ Nakar je še hinavsko dodal: „Marsikje pa se človek niti ne sme niti ne more jeziti“.

Vsekakor Dolničar nima popolnoma jasnih pojmov o tem, kaj je „doma resnično najlepše“. To gotovo drži iz naravnega razloga ljubezni do rodne zemlje, do vsega kar tvori domačo skupnost, narod in življenje na tistem koščku zemlje, ki je naša domovina. A s tem se ne da prikriti onega drugega, življenjskih pogojev v domovini, ki jih je vladajoči režim pripeljal v tak položaj, da kljub temu, da je „doma najlepše“, mora milijon jugoslovanskih državljanov danes v tujino „s trebuhom za kruhom“. In tudi uvodničar ne more zanikati, da, kljub temu da se narod jezi, ne more spremeniti življenjskega sistema doma zaradi teže režima. ki onemogoča vsako svobodno iniciativo na tem področju.

A vrtno se k „splošnemu ljudskemu odporu“. V resnici je to propagandno geslo za angažiranost čim širših krogov naroda, pa tudi orožje za pospešitev političnega uniformiranja med ljudstvom. To je razvidno iz raznih izjav, zlasti pa iz besed sekretarja komiteja konference Zveze komunistov (partije) v Jugoslovanski ljudski armadi. V izjavah beograjskemu „Komunistu“ je generalpodpulkovnik Djemil Sarac naglašal, da sta „odbijanje napadalca in obramba Jugoslavije predvsem odvisna od krepitve samoupravno-socialističnih in družbeno-ekonomskih odnosov. Kolikor bolj bo naša družba politično, gospodarsko in socialno stabilna, toliko večja bo njena splošna, to pa pomeni tudi obrambna moč“.

Kaj se lahko razume pod frazo „politična stabilnost“, kadar prihaja od partijskega voditelja, pač ni treba posebej razlagati, a partijski sekretar v vojski je šel še dalje. Zahteval je od „članov ZK, pripadnikov vojske, da krepijo moralno-politično enotnost vojaških kolektivov... Za takšno angažiranje imajo priložnost vsi člani ZK, vse organizacije in poveljstva, vsi pripadniki vojske od generala do vojaka. Sploh pa so to najvažnejše naloge, ki izhajajo iz pisma za nas, komuniste v Jugoslovanski ljudski armadi“.

In ves ta napor za doseg „moralno-politične enotnosti“, to je popolne nadvlade partije na vseh odtenkih vojaške (kakor seveda tudi civilne) dejavnosti ima en sam namen: Za vsako ceno mora imeti partija v absolutni oblasti vodstvo odpora proti kateremu koli tujemu posegu. To je, partija bo imela tudi popolno odgovornost za obrambo naroda in njenih interesov pred tujimi sovražniki. Težko si je misliti večji nesmisel. Partija, ki po marksističnem nauku ne priznava naroda, za katero je narodnost pojem, ki ga je treba uničiti, podobno kot naj izumrje pojem države, naj brani narodove interese. Komunistem, ki v bistvu zanika duhovnost in duhovne vrednote, naj vodi boj, ki izhaja iz vrednote, ki je med najgloblje zasidrani v človekovem srcu, iz ljubezni do domovine.

Kakšna laž in prevara. In kakšna

IN KOLESA SE VRTIJO NAZAJ

ZIVLJENSKI PROSTOR CERKVE

To je le doseglo odprto pismo jugoslovanskih škofov v slovenskem prostoru (objavljeno v „Družini“ 21. okt. 1973), da je vsaj za hip zaprlo sapo tistim, katerim je bilo predvsem namenjeno. Kako drugače naj razumemo trenutno prenehanje dotedanjih množičnih napadov na Cerkev po domačem časopisu, ko se je že vsakemu pisumu zdelo potrebno, da mora vzeti škofo v uk, ne nazadnje v uk o pravem krščanstvu.

Žalostno je, da se morajo jugoslovanski škofje potegovati za pravice vernih, ki so po vseh demokratičnih deželah na svetu same po sebi umevne in ki jih celo Jugoslavija prizna — na papirju. Pismo bo pa postalo za zgodovino pomemben dokument: nekako uradni seznam vsaj nekaterih neprijetnosti, ki so jih v določeni dobi slovenske zgodovine domači Cerkev povzročali domači zagovorniki določenega svetovnega nazora.

Neprijetnega občutka ob ugotovitvah škofovskega pisma se je hotela Verska komisija v Ljubljani znebiti z žalostno-smešno trditvijo, da to, kar škofje v pismu ugotavljajo, ne odgovarja resnici. Ali je mogoče to trditev razumeti še kako drugače kot tako, da so jugoslovanski škofje ali tako neinteligentni, da ne vedo, kaj se doma dogaja, ali pa tako nepošteni, da zavestno izkrivljajo resnico? Sicer pa, kateri domači škof bi si tudi samo iz čisto zunanjih razlogov upal trditi nekaj, o čemer ne bi bil prepričan, da stoo odstotno drži?

S škofovskim pismom se je skušal spoprijeti še ta in oni. A vsa ta spoprijemanja so ostala silno bleda in so se končno vsa skrčila na do smešnosti ponavljani očitek klerikalizma. Tako ostaja slej ko prej res, kar je zapisal v demokraciji (na Opčinah pri Trstu) živeči slovenski pisatelj Alojzij Rebula: „Danes je slovenski kristijan izločen od vseh vzvodov politične in ekonomske moči kulturno kvečjemu toleriran, odrinjen, ne glede na njegovo duhovno širino, pod poniževalni skupni imenovalec klerikalca“.

Cerkev doma se bo tudi po novi ustavi in po škofovskem pismu, vse tako kaže, še naprej smela gibati v dokaj utesnjem prostoru: bogočastje, verski pouk v cerkvah in skromen verski tisk bo njen življenjski prostor

(Naša luč, Jan. 1974)

VRSTA NA KULTURNIKIH

„Partija zahteva sedaj tudi od kulturnikov, da si obesijo „razredni znak“ in „služijo delavskemu razredu“. Grozi ura čistilcev, v besedah močnih aparčikov, komolčarjev in značajnih mask, doba bedne malenkostnosti in strašljivega znižanja kulturne ravni.

Sedaj prihaja v filmu „rdeči val“ s pompozno novo izdajo partizanskega mita („Sutjeska“ z Richardom Burtonom kot Titom je bila le znak za začetek).

Pod stalno zaporo se nahajajo pisatelji. Posebno neprijeten je te tedne položaj marsikaterega sodelavca tiska, radia in televizije. Pri informacijskih sred-

perfektna kopija načina delovanja izpred treh desetletij. Kajti resnični namen vsega tega besedičenja in delovanja je: partija naj se postavi na čelo naroda, da bi narod s svojo krvjo branil interese partije. Narod naj brani sistem, ki ga tlači, narod naj rešuje voditelje, ki ga izkoriščajo...

Narod se ne boji svojih sovražnikov, saj je zmagovit izšel iz nešteti bojov v tisočletni burki. Narod, katerega komunizem zanika in ga skuša uničiti, pa bo izšel zmagovit tudi iz svojih nadaljnjih bojov. In med te spada na prvem mestu, otrresti se režima, ki ga danes drži v okovih, in nastopiti pot, ki bo sicer težka, polna bojov, a po kateri bo stopal svobodno, voden po svoji lastni volji.

stvih ima v bodoče iskati kaj le tisti, ki more uresničevati politiko ZK

Prvič je bil sedaj sprejet v beograjskem univerzitetnem svetu sklep, da se je treba pri volitvah novih učnih moči ozirati na to, ali nekdo upošteva marksistični svetovni nazor pri svojem učenju in javnem delovanju in ali podpira vodilno vlogo ZK v družbi.“ (Süddeutsche Zeitung, München, 27. nov. 1973).

SPOPAD PARTIJE S PROFESORJI IN STUDENTI

Ze več mesecev trajajoč konflikt jugoslovanske komunistične partije s profesorji beograjske filozofske fakultete se je neposredno pred koncem leta zaostril. Prvič po letu 1968 grozijo študentje beograjske filozofske fakultete s stavko, če bi se zgodilo, kar pa je očitno že sklenjeno, da bi bili marksistični profesorji njihove fakultete v januarju odpušteni. Istočasno pa beograjsko partijsko časopisje divje obtožuje študente, da so „nosilci opozicijskih tendenc“. Dialog partije s študenti je tako končan.

Beograjski profesorji Stojanović, Marković, Pešić-Golubović, Tadić, Živočič, Micunović in asistenta Popov in Judić, so znani v zapadnem svetu in to ne le v univerzitetnih krogih, po svojih številnih knjigah in člankih v reviji „Praxis“. Od zadnje čistke v srbski komunistični stranki te profesorje novi partijski vodniki sumničijo „liberalizma“, ker se sklicujejo na ustavne določbe o akademski svobodi pouka in vztrajajo na sociološki kritiki.

Tako ostane resnično odprto vprašanje, če bodo v bližnji bodočnosti sploh še kake bistvene razlike med jugoslavijo in državami vzhodnega bloka. Gonja proti tem profesorjem, katerim so že pred meseci vzeli potne liste in proti študentom, je namreč v časopisih, radiju in televiziji ter demagoških „spontanih resolucijah“ iz tovarn, zavzela nedoumljiv obseg po češkoslovaškem, oziroma sovjetskem vzoru.

(Frankfurter Allgemeine Zeitung, 28. 12. 73)

ČISTKE TUDI MED VODILNIMI NOVINARJI

Za novega direktorja časopisne založbe „Borba“ v Beogradu je bil postavljen 47 let stari Sveta Tadić. To izredno važno mesto je bilo nezasedeno od tedaj, ko je odstopil v začetku leta 1973 Slobodan Glumac. Za določitev naslednika je pristojno predsedstvo SZDL Jugoslavije, ki jo vodi komunistična partija. Predsedstvo pa je imelo velike težave pri iskanju naslednika Glumacu, ki je bil deležen ostre kritike zaradi zvez z Nikezićem, vodjem srbske partije, ki je bil pred enim letom odstavljen. Po odstopu Glumaca je bil Tadić le namestnik direktorja. Za novega glavnega urednika „Večernih novosti“, ki ima najvišjo naklado med vsemi listi v Jugoslaviji, in ga izdaja časopisna založba Borba, ji bil postavljen dosedajni zunanji politični urednik Živko Nilić. Njegov predhodnik Mirko Stamenković je bil prav tako žrtev čistke v srbski partiji. Po poročilu beograjske „Politike“, pa je bil koncem decembra nekdanji glavni urednik lista „Nin“, Franc Barbieri, izključen iz partije, ker je bil obtožen „liberalizma“. Ta izključitev ni prišla nepričakovano, ker je bil nekdanji glavni urednik „Politike“ Aleksander Nenadović, sredi decembra tudi izključen iz partije.

(DPA, Beograd, 27. dec. 1973)

Izkoriščanje mladine iz sovjetskih satelitov v Jugoslaviji

V vzhodnoevropskih komunističnih državah v posebnih hotelirskih šolah pripravljajo fante in dekleta za strežnike v hotelih, ki večinoma sprejemajo tuje goste iz „kapitalističnih“ držav.

V minulem poletju so nekateri hoteli vzdolž hrvaške dalmatinske obale z manažerji hotelirskih šol v češkoslo-

V našem listu smo že poročali, da je umrl v Ljubljani operni režiser in igralec Ciril Debevec. ter da je bil pokopan v Ljubljani v najožjem krogu svoje družine — pred pol letom se je poročil s slovito pevko V. Heybalovo — in gledališnih prijateljev, ki so se s kratkimi govori poslovili od njega. Z njim je odšla iz slovenskega kulturnega življenja markantna osebnost, ki bo v zgodovini slovenskega gledališča zavzemala odlično mesto kot igralec, dramski režiser in operni dramaturg, profesor konservatorja in igravske akademije, zgodovinar slovenskega gledališča ter pisatelj dramaturških problemov doma in v svetu. Ze kot slavist ljubljanske univerze se je vglabljal v sodobna vprašanja slovenskega gledališča, kjer je z veliko kritičnostjo in z vehementnim temperamentom komentiral slednjo predstavo in gledališki dogodek med nami. Svoja leta učenja in potovanja je preživljal ob gledališčih na Dunaju, Pragi, v Berlinu in Parizu ter od vsepovsod prinašal nove poglede in izkušnje ter z njimi bogatil slovensko gledališko umetnost. Naravnost iznajditeljski samostanik pa je bil v operni dramaturgiji in režiji, kjer je znal mojstrsko uskladiti glasbo, okolje in pevsko igranje v resno enotno svojsko umetnino, kakor na pr. v Jenufi, Grobijanih ali Hovanščuni, v katerih je dosegel evropsko zanimanje in priznanje. Ko je slavil l. 1956/57 — pred 15 leti 30-letni jubilej odrskega dela — je gledališki list prinesel seznam njegovega dotedanjega ustvarjanja in ta je obsegal 76 igravskih kreacij v 73 delih, ter 59 režij del, ki so se odigrala s 734 predstavami v Drami; poleg tega je režiral v Operi 44 oper s 1298 predstavami. Nimamo podatkov za delo zadnjih 15 let. Poslovenil je 12 igrskih tekstov iz tujih jezikov in napisal številne članke in režijske opazke k predvajanim delom, kakor tudi glose k dnevnim gledališkim dogodkom. Zanimala ga je vedno tudi teoretika gledališke umetnosti, iz česar je napisal več člankov, dočim so glavna njegova predavanja na akademiji iz operne dramaturgije in tehnike gledališkega govora ostala v rokopisu. Njegovi članki so izšli tudi v knjižnih izdajah. S svojim delom — v besedi in pismu — je izvršil ogromno in vrednostno kulturno delo.

Ciril Debevec je bil izrazito gledališki človek, ki je gledališko umetnost ljubil in živel v njo ter ni dopuščal, da bi kdaj koli postala predmet podpovprečnosti ali celo poceni zabavišče s spolzkostmi ali banalnostjo. Še ko ni bil pri gledališču, je bil strog sodnik vsega tega, kar je poniževalo gledališko umetnost. Kot slavist je brezobzirno napadel v Kosovelovi mladini vse, kar se ni na „deskah, ki predstavljajo svet“, rodilo iz čiste umetnosti in človečnosti. Naj omenim dogodek menda prav izpred 50-tih let, ko je kot visokošolec organiziral proti surovi vpriporitvi Golarjeve veseloigre Zapeljivka protest med predstavo v gledališču: po prvem dejanju se je dvignil v loži Ciril Debevec in protestiral proti igri. Ko ga je odpeljala gledališka policija, se je dvignil v parterju Srečko Kosovel in je doživel isti postopek. Za njim sem se dvignil na balkonu jaz s protestom in za mano v parterju France Vodnik. Odpeljali so nas k dramaturgu Otonu Župančiču, kjer smo utemeljili svoje proteste; na poti k njemu pa nas je na balkonu bodril k uporu Izidor Cankar. Ne omenjal bi tega, če bi ta javni protest ne imel „usodnih“ posledic na Debeveca: odprl mu je pot v gledališki ideal iz mladosti. Gledališka umetnost

mu je bila življenje. Poplemenitil je slovensko odrsko delo z etosom in psihologijo, z globoko človečnostjo.

Debevec je dokazal, da je bil njegov upor upravičen, da ni bil samo mladostni razdiralec, ampak graditelj boljše rasti slovenskega narodnega gledališča, tako drame kakor opere. Ljubil je domača in slovenska dela v drami, v operi pa predvsem vrhunske stvaritve iz klasičnega repertoarja, ki jih je podajal na nov način, psihološko, ne samo pevsko poglajbljena ter je znal ustvariti iz pevca tudi igračca, kar ni vsakemu režiserju dano. Poznamo svetovna gledališča, kjer pevec odpoje mojstrsko svojo partituro, stoji pa kot „pojoč lipov bog“. Pri Debevcu je vse igralo in pelo, in zato je žel take uspehe. In tudi zato, ker je izbiral opere po pevcih, ki „so jim ležale“.

Tako je uresničeval svoje režije s takimi mojstri, kot so bili tedaj Betteto, Franzl Gostič, Janja Primožič, ali pevke Golobova, Heybalova, Gjungjenac.

Franja Golobova pravi, da je pokojni Ciril Debevec zanjo gotovo največji režiser, kar jih je imela slovenska opera. Tudi vse, kar je videla v svetu, jo potrjuje v prepričanju, da je bil Debevec režiser takega formata, da ga lahko uvrščamo med največje svetovne režiserje, Golobova je v njegovi režiji pela med številnimi vlogami svoje najboljši stvaritve: Marfa v Hovanščini, Azucena v Trubadurju in Orfeja, ki ga je Debevec, kot klasično opero uvrstil v repertoar ljubljanske opere.

Dirigent Danilo Švara je ob 30-letnici zapisal, da je ustvaril „čudovit ansambel“, ki so se mu „čudili tujci ter da je ta njegova metoda pretrgala v slovenski operni režiji tradicijo in novo dobo ustvarjanja opernih pevcov.“ Zato so vsi ti pevci radi igrali pri njem, ker so cenili njegovo ljubezen in znanje ter storili vse, da so za uspeh, ki ga je mogel doseči le on. „Prvi je pokazal pravo pot operni dramaturgiji, na kateri mu zdaj sledijo tudi mlajši sposobni režiserji“, pravi Švara. Kot sem rekel. Debevec ni ljubil kulinskih zunanosti; poudarjal je idejo dela, njega etos in človeško razmerje v njem. Razčlenjeval je njega sestavine in segal v globine. Vilko Umkar, dolgoletni Slovenčev glasbeni referent in poznejši ravnatelj Opere, je zapisal:

„Ni važen zunanji vtis pri njegovi režiji. Gre za čimbolj dosleden zunanji odziv notranje ideje in zgradbe v času in prostoru. Prinesel je v našo operno režijo novega duha. Z vneto se je loteval vsebinsko bogatih umetnin in v njih posebno s slastjo izoblikoval človeško najvrednejše prizore, ki so ostajali po mnogih letih gledalcu v živem spominu.“

Meni je bil dragi prijatelj še iz slavištvih let, ki jih ni končal, ker ga je notranji poklic vodil v gledališče. Toda dal mu je osnovo za razvojno zgodovinsko gledanje te slovenske umetnosti in za organsko rast v novo pot. S svojimi knjigami se je uvrstil med najvažnejše teoretične pisatelje o gledališkem problemu pri nas.

Zdaj je umrl (rojen l. 1903). Tako odhajajo kulturni delavci moje generacije počasi drug za drugim. Toda v meni še žive njegove igrske kreacije iz Cankarja in Shakespearja (Hamlet) pa njegove rekreacijske mojstrovine iz klasičnih opernih predstav. Zadnji spomin nanj pa je vezan na večer v Balantičev spomin leta 1944, na katerem je bil tudi Debevec, ki je bil tedaj ravnatelj Drame, recitiral Balantičeve pesmi, in tako tudi on prispeval k proslavi tega mladega velikega pesnika. Morda je zato moral iti tudi on skozi povojne kočevske zapore...

Tine Debeljak

vaška, poljska in bolgarska vlada so zahtevale od Titove vlade, da ukaže hotelskih direktorjem na hrvaški dalmatinski obali, da morajo fante in dekleta iz češkoslovaške, Poljske in Bolgarije plačevati 40 odstotkov manj, kakor njihove jugoslovanske vrstnike. Razlika je odhajala v blagajne češkoslovaške, poljske in bolgarske komunistične partije.

PETROLEJSKA KRIZA USTVARJA NOVE POJME

ARABCI SE NE VEDO KAM Z DENARJEM

Minuli teden je na svetovnem poprišču potekel v znamenju severnoameriških opozoril Arabcem zaradi njihove izsiljevalne petrolejske politike in arabskih groženj o miniranju petrolejskih polj, če bi jim kdo nameraval nasilno preprečiti njihove politično-gospodarske načrte.

Severnoameriški podpredsednik Gerald Ford je odkrito opozoril arabske države, da se lahko zgodi, da bo njihova petrolejska politika nazadnje škodila predvsem njim samim, povzročila njihovemu prebivalstvu lakoto in druge probleme, razen njim pa še vrsti nerazvitenih držav. Pozval je zahodne države, naj skupno, ne posamič, rešujejo petrolejsko krizo.

V pozivu zahodnim državam za skupno akcijo se je Fordu pridružil tudi amer. zun. minister Kissinger, za njim pa še amer. predsednik Nixon sam, ki je povabil pet zahodnoevropskih članic SET-a na konferenco ameriških zunanjih ministrov, ki je predvidena za 11. februar v Washingtonu. Na tej konferenci naj bi ameriški zunanji ministri skupno z zahodnoevropskimi razpravljali poleg drugega tudi o svetovni petrolejski krizi, ki so jo povzročili Arabci.

Nixon je v Washingtonu povabil zunanje ministre Anglije, Francije, Zahodne Nemčije, Nizozemske in Italije, poleg njih pa še Norveške in Japonske. Na konferenci naj bi sprejeli „prve skupne ukrepe energetskega značaja“. Na konferenci bi bil SET lahko zastopan tudi kot celota.

Na Nixonovo vabilo so države SET-a reagirale tako, da so se njihovi zunanji ministri že sestali minul ponedeljek na tridnevno zasedanje v Bruslju, na katero so razpravljali izključno o energetske krizi in skupnem nastopanju v Washingtonu.

Arabci so medtem zagrozili, da bodo poglani v zrak svoje petrolejske vrelce, če bi jim zahodni svet skušal s silo preprečiti njihovo petrolejsko politiko. Kuwait je celo objavil, da je svoja groženja o miniranju so na Zahodu spre-

petrolejska polja že miniral. Arabske jeli s smehom na ustnicah, ker vedo, da si Arabci ne bodo uničili edinega vira dohodkov niti si ga sami sebi spravili v nevarnost z miniranjem petrolejskih vrelcev.

Pač pa so jim gospodarski in finančni strokovnjaki na Zahodu dali vedeti, naj raje začno premišljevat, kaj bodo napravili z milijardami dolarjev, ki se jim bodo že letos nakopičili v domačih blagajnah in v bankah v Švici in ZDA.

Doslej je 12 petrolejskih držav imelo letnega dohodka 15 milijard dolarjev, ki so jih večinoma enostavno nalagale v zahodne banke, z nadaljnimi dobički od obresti naloženega kapitala. Z novimi petrolejskimi cenami bodo te države letos nakopičile 90 milijard dolarjev, kar more imeti resne posledice za svetovne finance na eni in za njihova gospodarstva na drugi strani.

Svetovni finančniki se bojijo, da bi Arabci razpogabali s 35 odstotki celotnih svetovnih rezerv zlata in valut, kar bi se zgodilo vsled novih petrolejskih cen. Doslej so razpogabali s 6 odstotki. Prav tako se sprašujejo, kako bodo Arabci kontrolirali nezadržno inflacijo v svojih državah, ki jih bo zagrabila ob takih količinah dolarjev, naloženih v zahodnih bankah. Vsega tega denarja enostavno ne bodo mogli porabiti na svojih domačih tleh. Na arabske države bo padla odgovornost za pomoč manj razvitim deželam, kajti pojem bogatih in revnih držav bi se bil moral že davno prilagoditi resničnemu, ne navideznemu stanju. Arabske države so zaradi šejkovske zanemarjenosti na videz revne, dejansko pa spadajo med bogate, le da šejki hranijo milijarde dolarjev v zahodnih bankah, namesto da bi z njimi dvigali življenjsko raven njihovega prebivalstva.

Zahodnemu svetu bo deloma odvzeto breme neprestane pomoči manj razvitim državam, ki naj sedaj začno pritiskati na Arabce za pomoč. S prihranjenimi vsotami pa bo zahodni svet mogel kriti višje stroške za svoje energetske potrebe zaradi višjih petrolejskih cen.

Libija in Tunizija ena država?

TUDI MER ARBCI DVOMIJO V USPEH

Libija in Tunizija sta bili pretekli teden arabski državi, ki sta ostali svet presenetili s političnim korakom, podobnim poskusom, ki sta jih že večkrat napravila Egipt in Sirija, z Irakom ali brez njega, a se jima doslej za dolgo ni posrečilo: proglasila sta, da se bosta po predhodnem plebiscitu v Tuniziji povezali v državo, ki se bo imenovala Islamska arabska epublika. Prvi predsednik te nove arabske države bo 70-letni tunizijski predsednik Habib Bourguiba, dasi bosta vladi obeh držav še vedno ostali ločeni.

V Libiji je sporočilo o združitvi s Tunizijo pognalo ljudi na ulice, kjer so uprizorili velike povorke, v Tuniziji pa so za združitve z Libijo predvsem vzklkali študentje, dasi je bilo prebivalstvo presenečeno nad novico, ker se je spomnilo, da je leta 1972 Bourguiba odklonil libijskemu Gaddafiju podobno ponudbo. Bourguiba je medtem odstavil zunanje ministra, ki je pripravil združitve, ker se je preveč naslonil na Gaddafija.

Alžirski politični strokovnjaki so nau združitvijo skeptični in jo imenujejo „umetno zadevo, ki nima veliko mož-

Mednarodni teden

V Brazilu so v torek izvolili za novega predsednika republike grala Ernesta Geisela, podpredsednik pa je postal gral. Adalberto Pereira Dos Santos. Dosedanji predsednik Garrastazú Medici je že lanskega junija imenoval Geisela za svojega naslednika, s čemer je namaraval zagotoviti uspešno nadaljevanje „revolucije iz leta 1964“, ko je nad Brazilom prevzela oblast vojska.

Sovjetska Pravda nadaljuje z napadi proti Solženecinu. V svojih nedavljankih mu očita, da „hoče omajati temelje socialistične družbe“ ter označuje njegovo najnovejše delo „Arhipelag Gulag“ za „cinično potvorbo“, s katero Solženecin hoče „zavajati lahkoverneže“. Pravda Solženecinu nadalje očita, da je „pristaš kapitalizma in pripravljen na izdajo domovine, da bi vzpostavil buržujski sistem“. Posebno besni Pravda nad Solženecinom, ker „si kopiči velike dobičke s svojimi knjigami na Zahodu, vse zaradi svojega protisovjetizma“.

Rdeči Kitajci so po 20 letih zapora izpustili na svobodo na hongkonški meji 63-letnega zahodnonemškega trgovca Lipphardta, ki so ga bili obtožili vohunstva in obsodili na dosmrtno ječo.

Francoski filmski direktor Jean-Claude Dague, specialist za gangstrske filme, je bil postavljen v Parizu pred sodišče zaradi oropanja več francoskih bank, s čimer je financiral svoje filmske podvige.

Sovjeti so oborožili Sirijo in Egipt z dolgotrajnimi raketami Scud, ki morejo prenašati atomske naboje.

Egiptovski predsednik Sadat je poveril sestavo nove egiptovske vlade dosedanjemu finančnemu ministru Abelu Azizu Higaziju. Sadat bo ostal naprej predsednik republike.

Plebiscit, na katerem naj bi se Italijani odločili za ali proti že uzakonjeni zakonski razporoki, bo predvidoma 15. junija t. l. Tako komunisti kakor levo krilo krščanskih demokratov so že začeli gonjo proti izvedbi plebiscita, ker se bojijo, da bi narod glasoval za odprav razporoke.

Komet Kohoutek se je „skril“ rado vednim zemljanom, ker da je večinoma sestavljen le iz tkzv. zvezdnega prahu, brez plinov, kjer se akumulira največ svetlobe in jo potem izžarevo s fluorescenco.

nostni na uspeh,“ medtem ko so v Egiptu objavili vso oporo novi republiki.

Zlasti v Tuneziji nekateri zaskrbnjeno ugugibajo, kaj se bo zgodilo z njihovim načinom življenja, ustvarjenim v drugih ustanovah, zlasti z enokopravnostjo žensk z moškimi, ki je v Libiji ženske še nimajo. Libija je še vedno islamska država.

„Kogar nagne grešna zavest, da človeka, ki ga je razžalil, prosi odpuščanja, takega ne smemo imeti več za sovražnika: ni več tako težko, ljubiti ga, kakor je bilo tedaj, ko je še kazal sovraštvo v dejanjih.“

Sv. Avguštin, Enchiridion 74

“Pretenden destruir el equilibrio”

En su reciente mensaje el país el general Perón dijo entre otros conceptos: “Ahora pregunto yo: ¿qué designios pueden servir los agentes que desde el gobierno, o de las organizaciones buscan destruir el equilibrio logrado y anular las ventajas nacionales que se elaboran a su influjo? Un mínimo de patriotismo y aún de sentido común dan la respuesta: ellos sirven otros intereses que no son los de la Nación y de su Pueblo; es que buscan volver a la inflación que hacía ilusoria toda mejora salarial, sin considerar que una política económica semejante arrastra a la comunidad hacia un callejón sin salida. El método puesto en práctica, mediante el Pacto Social, no sólo detiene todos los males mencionados, sino que asegura un progreso paulatino y seguro, con una estabilidad permanente en franca marcha hacia una solución integral y duradera.”

Una demagogia barata de algunos agentes gubernamentales o de algunos dirigentes gremiales en contradicción con la política justicialista del gobierno, o la dirección de las grandes centrales sindicales, pretende sacar coeficiente de predicamento, sin reparar que a la larga, no sólo serán desenmascarados sino que provocarán males tal vez irreparables a toda solución estable y permanente.

“Pretender reemplazar el Acuerdo por una lucha, en las actuales circunstancias, no sólo es producir un mal preconcebido al pueblo trabajador, sino que representa una conducta criminal contra la pacificación, unidad y solidaridad que consideramos indispensables a la reconstrucción nacional y al su anhelo de liberación.”

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Vodstvo državnega gospodarstva, katerega planira in vodi sedanji ekonomski minister José Gelbard, je brez dvoma še pred prevzemom oblasti izdelalo načrte, katere sedaj počasi, a brez oddiha, izpeljava. In med te načrte v prvi vrsti spada „Družbena pogodba“ (Pacto Social), katero so kmalu po nastopu sedanje vlade podpisali predstavniki Glavne delavske konfederacije. Glavne gospodarske konfederacije in zastopniki vlade. Na tej pogodbi, ki predvideva zamrznjenje plač, pa tudi cen najbolj osnovnih potrebščin, slonijo uni stabilizacije, medtem ko se po drugi strani izvajajo temeljna dela za povzročitev razvoja in ekspanzije državnega gospodarstva. Če bo ta načrt uspel, je pač vprašanje bodočnosti.

Ta pogodba pa je bila tudi zadnje čase deležna hudih kritik, zlasti s strani nekaterih delavskih krogov. Ti menijo, da kljub stabilizaciji cene vendar porašči rastejo, medtem ko so plače strogo kontrolirane. Sedanje plače da, zlasti v nekaterih gospodarskih področjih, ne zadostajo, to zlasti ne v gremijih, ki so nri zadnjih naritnih komisijah dosegli bolj pičle povišice, 200 novih pesov ravnje povišice pa da nikakor ne zadostja za normalen življenjski standard.

Polemika se vleče v precej visokih krogih sindikalnih vodij, odkar je bil ubit bivši glavni tajnik CGT Rucci. Odtlej se zlasti kordobski sindikati, ki so pod močnim levičarskim vplivom, potegujejo za ponovne povišice. Tako je prišlo do izrednega dogodka, ko je v Córdoba, po stavki transportistov, v odsotnosti guvernerja, podguverner Atilio Lopez (iz sindikalnih vrst), dovolil povišico 650 novih pesov. Ta gesta je pov-

zročila v zvezni vladi hudo reakcijo, in Córdoba grozi zvezna intervencija.

Kakšno važnost polaga vlada v Družbeno pogodbo je razvidno iz tega, da je sam predsednik države, general Perón, izjavil, da bo pogodba „imponirana“ v vseh svojih odtentkih. V ponedeljek, 14. pa je v govoru vsej državi označil tiste, ki se „v vladnih krogih“ in „sindikalnih vrstah“ upirajo socialnemu paktu za agitatorje.

Proti socialnemu paktu pa nastopa tudi vse levičarsko časopisje. Pisanje nekaterih dnevnikov (El Mundo in Noticias) ter revij je izzvalo hudo reakcijo v peronističnih krogih. Padla so mnenja, da je „Mundo“ (ki nima nič opraviti z istoimenskih jutranjikom, ki je pred leti izhajal, ker je nova družba le kupila staro ime) financiran od levičarske gverile. To mnenje je izrazil desničarski peronistični tednik „El Caudillo“, delno prikrito pa je bila istega mnenja tudi „La Prensa“.

Hujša reakcija na pisanje „Munda“ pa je napad na tiskarno COGTAL, kjer se večernik tiska. Bombe so skoraj popolnoma uničile stroje, na nekaterih sicer (po argentinskih navadi), tiskajo vse vrste revij, od skrajno desničarskih, do skrajno levičarskih. Odgovor na podeti napad seveda ni izostal. Poleg raznih obsodb, sta grafični sindikat (levi peronizem) in časnikarska zveza (komunizem) v petek, 11., za 24 ur napovedala stavko, ki je domala paralizirala vse večje tiskarne in onemogočila izid časopisov v soboto, 12. t. m.

Socialni pakt, na katerega vlada zida velika upanja, se tako spremeni v kamen spotike. Razne velike in manjše stavke po vsej državi napovedujejo še veliko problemov.

Pavel Fajdiga

Dva svetova

Mednarodne letalske družbe se so poletu iz Hong Konga v Kalkuto v Indiji izogibajo zračnemu prostoru nad kitajskim otokom Hainanom v Tonkinškem zalivu ter nad Severnim Vietnamom in je zato polet za več ur daljši, kakor bi bil sicer. Letalo preleti Južni Vietnam precej južno od 18. vzporednika, ki loči svobodne južne Vietnamce od komunističnega Severnega Vietnam, nato zavije proti zahodu čez Kambodžo, od tam čez Tajsko in pristane za kratko uro v Rangoonu v Burmi. Z enajst tisoč metrov višine ni bilo opaziti vojne, ki se bije spodaj v džungli bivše francoske Indokine med svobodo in komunizmom, le z daljnogledom je bilo mogoče videti, da pasovi dima, ki se je širil med gorskimi grebeni, niso gozdni požari, temveč da gorijo kamboške vasi. Potniki v letalu smo sklepali, da se je spodaj pravkar odigrala nova drama vojnih grozot, ki jih po drugi svetovni vojni povzroča po zemeljski obli moskovski ali pekinški komunizem.

Iz Rangoonu v Kalkuto je nato še kratek „skok“ čez široki Bengalski zaliv in že se letalo nad obširno Gangesovo delto spušča proti kalkutskemu letališču Dum-Dum.

Avtobusne zveze med Kalkuto in enajst kilometrov oddaljenim letališčem so tako redke, da je čas dragocenejši

kakor nekaj rupijev, ki jih računa taksi za prevoz v središče mesta.

Leta 1690 je prvo naselbino ob Hooghly, rokavu Gangesove delte, ustanovil Anglež Job Charnock, agent East India Co. v Bengaliji. Mesto se je razvilo v veliko trgovsko središče pod angleško zasedbo Indije ter je bilo končno zadnjih 52 let britanskega vladanja v Indiji tudi prestolnica tega britanskega dominiona. Zato so nekatere stavbe, kakor palača britanskega podkralja in drugih britanskih ustanov še danes mogočen spomin na minule čase, dasi jih zob časa načnaja, nezanimanje domačih oblasti za ohranjanje spomenikov preteklosti na še dodaja svoje.

Gangesov rokav Hooghly je tako širok in globok, da v kalkutsko pristanišče prihajajo največje prekomorske ladje ter je okolica pristanišča posejana s stavbami ladijskih družb.

Kakor skoro v vseh državah sveta, lahko tudi v Kalkuti najdeš slovenskega rojaka. Slovenski misijonarji imajo tudi v Indiji velike zasluge ne samo za širjenje katoliške vere, temveč tudi za sodelovanje pri naporih zunanje sveta in krajevih činiteljev za dviganje življenjske ravni tega dela Azije.

Sredi Kalkute se razprostira obširen kompleks stavb jezuitskega kolegija sv. Ksaverija, v katerem deluje p. Janez

Ehrlich, nečak ljubljanskega dr. Ehrliche, ki so ga med revolucijo komunisti ubili na ljubljanski ulici. Blizu Kalkute delujeta še vsem znana misijonarja p. Jože Cukale in p. Stanislav Poderžar.

St. Xavier's College, kakor se imenuje v angleščini, je pravo središče zahodne civilizacije, diametralno nasprotno zaostalosti vseh vrst nepreglednega morja indijskih množic, ki posedajo prostor vročih planjav južno od Himalaje.

Korak skozi visoka samostanska vrata te prestavi iz enega sveta v drugega. Mogočne šolske stavbe, opremljene učilnice, fizikalni in kemični laboratorij, astronomski observatorij, spalnice in obednice za dijake, igrišča, vse čisto in urejeno, skrbno vzdrževano, je kakor otok zahodne civilizacije in kulture, ki vabi mimoidoče, če se le hočejo odzvati. Toda odziv je malenkosten, zaradi nezanimanja, ki je bistvena ovira slehernemu napredku, v Indiji še toliko bolj kritična zaradi legendarične indijske predanosti v usodo, iz katere je povprečnega Indijca praktično nemogoče izvleči. Dasi je kolegij cerkvena, misijonska ustanova, ne propagira med učenci prestopanja v katoliško vero, samo da bi lahko zajela čim večji krog mladih Indijcev, ki bi se zaradi svojega verskega prepričanja sicer ne odzvali. Toda kljub temu je zasedena samo četrtina prostora za dijaštvo, ostale učilnice pa samevajo in čakajo...

Mesto Kalkuta šteje trenutno nekaj nad 3 milijona prebivalcev. Nadmorske

višine ima komaj 6,4 metra, klima pa je izrazito tropska. Zimska temperatura se suče med 28 in 36 stopinj Celzija, poletna pa med 38 in 42 stopinj. Dodajte še visok odstotek vlage, ki je višji od buenosaireškega, pa si lahko predstavljate kalkutsko klimo. Od junija do septembra izpirajo smeti, prah in umazanija s kalkutskih ulic monsonski nalivi, med oktobrom in marcem pa ne pade kapljice dežja, tako da se vse vrste mrčes, od komarjev in muh do hroščev v silni vročini in vlagi množijo v milijone. Tako so malarija, kolera in tifus na dnevnem redu, poleg številnih drugih bolezni, od jetike do gobavosti, ki dnevno pobirajo tisoče Indijcev, od dojenčkov do starcev. Zato ni čudno, da je povprečna življenjska doba v Indiji še tudi danes okrog 30 let.

Vode je v Kalkuti vsepovsod dovolj, toda težko najdeš pipo, na kateri bi bil napis, da je voda užitna. Ganges se vali skozi mesto še bolj blaten, kakor Río de la Plata mimo Buenos Airesa, toda kljub temu se množice Indijcev „očiščujejo“ v „sveti“ reki. Ob njih si „svete“ krave gasijo žejo in opravljajo še svoje naravne potrebe, toda indijski vernik se počuti dvakrat srečnega v „sveti“ reki s „sveto“ kravo v njej. Vsakodnevni prizor na prometni kalkutski cesti: sredi prometa, ki se ji skrbno umika, prežvekuje krava, indijski vernik pa jo v zamaknenosti treplja in gladi po hrbtu. Stoji sredi prometa, še vedno s stegneno roko, ko se je

krava že premaknila in odcapljala naprej in se zave, da „svete“ živali ni več, ko ga avtomobilska hupa zdrami iz njegove nirvane v življenje.

Življenjska doba Indijca je skrajšana tudi zaradi podhranjenosti, ki ji je podvržena večina indijskega prebivalstva. Živi skeleti, zaviti v bele sari, se klajajo po cestah, stegujoč koščene roke z oteklimi komolci za miloščino. Gruče podhranjenih otrok, vseh starosti, obkolijo tujca, za katerega ugotovijo, da bi jim mogel darovati odvišen rupi. Oporozjen sem bil, naj zgotovim nikomur, še tako usmiljenja vrednemu beraču ne pomagam z denarjem, sicer se ne bom več mogel znebiti gneče beračev, ki bi se kakor ptice roparice z vseh strani zgrnile nadme.

Smrt na cesti je pogost prizor. Pred železniško postajo v Kalkuti, onstran mostu Howrah, ki se razpenja čez gangeški rokav Hooghly, se je pravkar zgrudil okostnjak. Mimoidoč se niti ne ozro, ker vedo, da mu ni rešitve, dokler se ga smrt ne usmili. Ni prostora, kamor bi ga položili ali mu stregli v zadnjih urah, razen v zavetiščih matere Terezije, katere ime vsak Indijec izgovarja z največjim spoštovanjem.

Nedaleč od svetišča boginje Kali, kjer indijski verniki žrtvujejo živali, koze, ovce, žrebeta, teje boginji, da bi od sebe odvrnili še hujše zlo, v kakršnem se že nahajajo, stoji napol podrto poslopje bivšega indijskega romarskega svetišča, ki ga že nihče ni uporabljal.

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — V slovenski vladi so se pogovarjali o predlogu resolucije o družbenem gospodarskem razvoju Slovenije v letu 1974. Ob tekstu, da je treba v železniškem gospodarstvu uveljaviti politiko „od vrat do vrat“; po strokovnem pojasnilu, kaj to pomeni — (na žalost „Delo“ tega strokovnega pojasnila ni zapisalo) je finančni minister Jože Florjančič izjavil, da je razumel, da je ta politika že davno uresničena. Direktor železniškega podjetja namreč že leta in leta hodi od vrat do vrat in zaman išče denarja za železnico...

HRASTNIK — Na komunističnem sestanku v Hrastniku je govoril tudi tajnik izvršnega biroja predsedstva Zveze komunistov Jugoslavije. Izjave so pač v toliko zanimive, ker kažejo, da se delavci dosti ne trudijo pri delu. Dolanc je namreč rekel, da je v Jugoslaviji problem v manjši rasti proizvodnje ter da je na sejah treba več dela ne pa filozofiranja. Toda delo na sejah ne večja proizvodnje in delavec dela bolje, kadar ima upanje na izboljšanje in zupanje v nadrejene...

LJUBLJANA — V Zlati dvorani Narodne galerije so 25. decembra ob 20,15 pripravili koncert ansambla „Da camera“ v zasedbi godalnega kvinteta. Violinista Nevenka Romanova in Božo Mihelčič, violinist Mile Kosi in čelista Ciril Škerjanec ter Edi Majaron so izvajali kvinteta L. Boccherinija in F. Schuberta. Obe deli sta bili v Ljubljani prvič izvajani.

PORTOROŽ — Slovenski slikarji navideci Greta Pečnik, Jože Peternelj, Tisnikar, Plemelj, Rojc in nekaj gostov iz Hrvatske je razstavilo nad 30 del v galeriji Casino v Portorožu. Razstava, ki bo odprta do 25. januarja, je med občinstvom vzbudila precej zanimanja.

CELJE — Celjsko gledališče je 19. decembra uprizorilo krstno predstavo monodrame Igorja Torkarja „Požar“. Glavno vlogo je imel Sandi Krošl, ki je igral predčasno upokojenega klovna Valentina, ostali dve skoraj nemi vlogi, ki sta odigrala Stanko Potisk in Marjeta Gregoračeva. Kritiki Andrej Inkret ni vedel kaj posebnega povedati o tej noviteti.

SKOFJA LOKA — Pred mestno hišo so 18. decembra odkrili pokojnemu igralcu Stanetu Severju, ki je leta 1970 prav v škofiji Loka začel svoje zadnje „gledališče enega“. V hrastovo deblo vrezan lik hlapca Jerneja, ki ga je Sever kreiral, je izdelal kipar Peter Jovanovič. Po odkritju spomenika je bil v kinodvorani koncert Slovenskega okteta, ki je dal pobudo za spomenik. Med odmorom pri koncertu pa so podelili nagrade iz sklada Staneta Severja. Nagrado za poklicne igralce je prejel Dare Ulaga za vlogo v Borovih Raztrgancih, amater Jože Kovačič za Jermana v Cankarjevih Hlapcih, Barbara Jakopič pa je dobila nagrado za vlogo ženske v igri Janeza Zmajca „Podstrešje“.

Mater Terezija, ustanoviteljica katoliškega reda misijonark-ustmiljenk, je leta 1948 prosila kalkutsko občino, da ji poslojpe odstopi za njene smrtno bolne zapuščence. Občina ji je ugodila in od takrat naprej najdejo v njem zatočišče za zadnje ure življenja tisoči zapuščenih in smrtno bolnih dečkov in deklic, mladeničev in mladenk, mož in žena, starcev in stark. To zavetišče — Indijci so ga poimenovali Nirmal Hriday (čisto srce), — je neprestano polno: 150 težkih bolnikov, pobranih s ceste, je nameščenih za njihove zadnje ure življenja na cementne pograde, kjer jim lajšajo nepopisno bedo sestre usmiljenke in misijonarji-ustmiljenki, red, ki je bil za moše ustanovljen leta 1963 z istim namenom in ciljem, kakor red usmiljenk matere Terezije leta 1950.

Mater Terezija danes vodi, s svojimi redovnicami, 60 osnovnih šol s 7500 otroci, 213 dispanzerjev z 960.000 bolniki, 54 klinik s 47.000 gobavci, 20 zavetišč s 1600 najdenički in 23 zavetišč s 3400 umirajočimi bolniki. Njen blagodejen vpliv se razteza na 35 indijskih mest in v dvanajst drugih držav, med njimi tudi v ZDA.

Pogled v tako zavetišče je podoben pogledu v bivša nacistična koncentracijska taborišča, le da so le-ta bila taborišča sovražstva in nasilja, v zavetišču

LJUBLJANA — Kmetijska proizvodnja v Sloveniji se je v letih 1971 — 1973 povečala le za 1,4 odstotka, to je za 1,6% manj kot so oblastniki programirali v svojem srednjeročnem programu kmetijskega razvoja Slovenije. Med tem so pripravili 10 načrtov „zelenega programa“, za katere pa bi do leta 1980 rabili okoli 5 milijard dinarjev. Ker pa investicije v kmetijstvo rastejo precej počasneje kot investicije v industrijo in trgovino, je že precej dvomov v uspešnost „zelenega programa“.

CELJE — Celjska industrija in trgovina se je združila v enotno združbo, ki si je nadela ime ITC (Industrija in trgovina Celje). V njej so združeni Kovinotehna, Libela, Foralit Zalec in Klima Celje. Ostali podjetji pa sta se pred časom tudi pridružili večjim skupnostim: EMO k Iskri, Žična pa skupnosti slovenskih železarn.

LJUBLJANA — Ljubljanski Grad polzi po zemljišču grajskega hriba. Razpoke se kot sledovi strel zvijajo po mrkih zidovih. Brez vode je, brez elektrike, šipe na oknih so razbite, okenski okvirji razpadajo, napuščeni in žlebovi odpadajo. Skratka — Grad naglo propada. Ni še minilo tri leta, ko so na široko pisali o najrazličnejših načrtih za ohranitev gradu in pisali, da je že vse urejeno. Med tem so minila tri leta in sedaj je treba vsaj 50 milijonov dinarjev za najnujnejša opravila, da bi se Grad prej ne podr, predno bi se dogovorili, za kaj vse naj bi Grad služil in ne samo za zgodovinski spomenik. Za take načrte pa bi bilo še treba vsaj 150 milijonov. Toda doslej še niso našli niti denarja za najnujnejša popravila.

LJUBLJANA — V Polhograjskih Dolomitih je bil epicenter potresa 6. jakostne stopnje, ki je zamajal tla 21. decembra 1973 ob 9,17 uri. Najbolj so čutili potres v Žireh, škofiji Loka, Logatcu, manj pa na Jesenicah in Ljubljani. Potres je povzročil precej preplaha, ljudje so stekli iz hiš, po dveh sunkih se je zemlja umirila in tudi ni potres povzročil posebne škode.

LJUBLJANA — Kmetijski institut Slovenije je 21. decembra slavil 75-letnico obstoja. Ob tej priliki so mnogo govorili o naporih inštituta za razvoj slovenskega kmetijstva na raznih področjih — v poljedelstvu, sadjarstvu, vinarstvu in drugih panogah, po drugi svetovni vojni, prav malo oziroma nič pa niso povedali, kako se je prej institut imenoval, kdo ga je ustanovil in kakšen je bil njegov delež pri razvoju kmetijstva pred drugo svetovno vojno.

LJUBLJANA — Nekatera podjetja, ki imajo v lasti razne žičnice v turističnih predelih, so se zedinila za enotno vozovnico, ki bo veljala do 30. junija. Enotna vozovnica, ki je prav za prav sestavljena iz bloka s 150 točkami po 1 dinar, velja za 81 smučarskih vlečnic, sedežnic in gondolskih žičnic. Vendar pa je 60 žičnic ostalo zaenkrat še izven sporazuma o enotni vozovnici.

pa neizmerna ljubezen in usmiljenje izkazuje svoj blagodejni čar umirajočim. Na zdravega radovedneža, ki so mu odprli za verigo in ključavnico zaprta vrata zavetišča, da ne bi nešteti bolniki, ki v prahu, pod vročim soncem, sredi komarjev in muh potrpežljivo dan in noč čakajo, kdaj jih bo doletela sreča, da bodo lahko zasedli prostor pravkar umrlega sotrpina, napravi silen vtis tudi popolna tihoča, ki vlada v zavetišču. Iz ust bolnikov, jetičnih v zadnjem štadiju, z rakastimi obolenji, z odprtimi ranami, itd., ni slišati najrahlejšega vzdihla ali jadikovanja nad bolečino in neusmiljeno usodo. Predanost neizprosne življenjskemu koncu je popolna, pa naj bo bolnik na pogradu petleten fantek ali priletan stavec. Nepopisno! Če ne drugje ali ob drugačni priliki, ob pogledu na prizor v takem zavetišču v Kalkuti se človek spomni, kakšno milost mu je Bog podaril že samo s tem, da se je rodil v zahodni civilizaciji in ne n. pr. tu v Indiji. Grozot, ki si jih na Zahodu grmadijo nase, smo dejansko sami krivi, ne kakor na drugih delih sveta, kjer ljudem okoliščine, nad katerimi nimajo kontrole, krojijo življenjsko usodo.

Kljub bedi pa Indijec oblega svetišče boginje rodovitnosti, proseč jo, da bi mu zagotovila sina, ki mu bo na smrtni

SLOVENCI V ARGENTINI

Osebnosti

Nova slovenska diplomanta: V Córdoba, na Instituto Superior Cabre, je dne 20. decembra z odličnim uspehom diplomirala za profesorico vzgojeslovja gđc. **Anica Lovrin.** Čestitamo!

Na profesoradjo P. Elizalde v Ciudadeli je diplomiral za profesorja filozofije **Janez Perharic** iz Don Bosca, Ramos Mejia. Naše čestitke!

BUENOS AIRES

Misijonska veletombola
Bila je preteklo nedeljo 13. januarja. O uspehi prireditvi bomo poročali prihodnjič.

MENDOZA

Sklepna prireditev slovenske šolskega tečaja sv. Cirila in Metoda

V nedeljo pred božičem je naš šolski tečaj imel svojo vsakoletno sklepno prireditev. Otroci so nam za to priložnost pripravili pravljeno igrico „Od pastirja do cesarja“, ki jo je z njimi naštaurirala učiteljica gđc. Lenčka Božnar in jo zre-

Umrli so od 16. do 24. decembra 1973:

LJUBLJANA — Mikola Geza, natakar; Franc Berlič, 85, posestnik; Drago Mandeljc; Neža Kumer; Jože Trebše; Karolina Gorkič; Marija Skopce; Zdenka Ravbar r. Zavrl; Ivanka Škufca (pokopana v Stični); Vlado Zibelnik, inštalater centralnih kurjav; Franc Gorše; Ivan Lavrin, up. žel. Kralj; Drago Čeferin, 82; Josip Terpin, inšp.; Marija Mihelčič r. Kveder; Lojze čevlj. mojster; Franciška Vegej r. Vrhovc; Franciška Goršič r. Hribar, 84; Franc Zobec, miz. mojster v p.; Antonija Tratar; Jelka Bakarčić r. Tratnik, mag. ph.; Terezija Vidmar r. Cotman, 91; Kristina Ješe r. Husu, 85; Alojz Jevnikar, b. prevoznik; Slovko Čop, v. fin. inšp. v p.; Janez Verhovšek; Tončka Kobal r. Srebotnjak; Alojz Žabjek, b. kolarski mojster; Franc Rode; Jožica Kuntarič r. Komel, up. učit.; Jože Lenarčič; Stanko Bregar, up. fin. inšp.

RAZNI KRAJI — Alojz Sebanc, posestnik, Trščina; Pavla Hanzel r. Metelko, Metlika; Marija Gregorič r. Klembas, Kamnje pri Boh. Bistrici; Franc Leskovec, Zakovškov, Brod pri Logatcu; Giorgio Sirena, Medvode; Leopold Tuš, 43, Vosek, p. n.; Franc in Zinka Zemljic, p. n. Milan Gregorin, Celje; Jože Kranjc, Velenje; Franciška Perne, Godič; Franc Štirn, Ježica; Stane Hočvar, zidar, Senčur; Mara Lukanc, Kamnik; Jože Petelinkar, Črnuče; Franca Zaberl, Šentjur pri Celju; Ana Mlekuš, Soča; Anton Škorjak, Šmarje pri Jelšah; Josipina Držaj r. Rifelj, 75, Novo mesto; France Debevec, 41, Selšček; Vera Presežnik, 89, Zalec; Franc Henigman, Visoko; Jože Kocijan, up. miz. mojster, Vižmarje; Jože Križman, Sp. Slivnica; Amalija Kanc r. Majaron, 97, Mengeš; Ana Cerjak r. Gmajner, Slovenj Gradec; Minka Pibernik r. Demšar, Laze; Danica Kolšek, Litija; Henrik Mertelj, žel. upok., Log; Jože Kodrič, Velike Malence; Ivanka Štubelj, Dravljice; Franc Selškar, Slov. Konjice; Lojze Hlade, up. direktor zavarovalnice, Novo mesto; Alojzija Vršič, Staro selo; Janez Dolinar, Presežje; Andrej Tomaž, 88, Zagorje; Franjo Mišinsky, Petrovče, Rozalija Kalan r. Novak, Valburga; Matija Jarec, Log; Franc Antonin, Kamnik; Miro Markuta, sofer, Kranj; Alojz Fišer, 83, up. gozd. tehnik, Radovljica; Jožefa Zupan, 75, Podvine; Franc Nučič, Sp. Kašelj; Barbara Rajk r. Bajuk, Bojanja vas; Mihael Rabič, b. trg., Rogaska Slatina; Franci Sovine, up. trg. poslov., Lesce; Franc Lenarčič, up. žel., Vrhnika; Marjeta Gril, 83, Kostanjevica; Tomaž Milošič, Kidričevo; Jože Malenšek, up. učit. in Maistrov borec, Maribor; Lojzka Urbajs, up. učit., Hrastnik.

postelji zatisnil oči. Ker je umrljivost otrok izredna, se mnogim družinam zgodi, da iznenada ostanejo brez moškega potomca ter se nato mož in žena, včasih s kopico deklic, spet zateče k boginji rodovitnosti s prošnjo za sina. Tako je morala indijska vlada končno ugotoviti, da z nečloveškim načrtom o razpečavanju antikonceptivnih sredstev ni uspela je zadevo opustila. Zanimivo pa je, da se v Indiji od vladajoče kaste ne lotijo postopne odprave nekaterih verskih pretiravanj indijskih množic, s čemer bi jim bil lahko v marsičem olajšan boj za življenjski obstanek.

Nad mestom podnevi krojijo pticemrhovinarji, ker imajo obilno hrano tudi od poginulih psov, mačk in drugih domačih živali, ki umirajo od lakote.

Indijski kuli je znan vsemu svetu še izzza časov britanskega gospodarstva nad Indijo. Takrat se je zunanjemu opazovalcu nekako samo po sebi zdelo umevno, da je videl Angležev, kot gospodarja ponosno sedeti na kulijevem vozičku. Toda z odhodom Angležev se kulijem življenje ni spremenilo. Po trije rejeni Indijci bogate kaste se drenjajo na trhlen vozičku, ki ga ves zaprašen in prepoten v rahlem teku pelje po luknjavih kalkutskih cestah do skrajnosti sestradan kuli.

Vrsta krivic, ki se za naše pojme

žiral ter na oder postavil Rudi Hirschegger.

Ce bi nič ne merili kvalitete nastopa, bi že dejstvo samo, da naši vzgojitelji navajajo deco k gojitvi in ljubezni materine besede, zaslužio vse priznanje. Pa smo v tej prikupljivi igrici doživeli še zares veliko presenečenje. Menda se ne motimo, če trdimo, da je bila vprav ta vprizoritev od vseh dosedanjih otroških najboljša. Govor je bil vsem nastopajočim zares zgajen; besede razumljive in igrane neprisiljeno, ne „pricučeno“, ampak naravno preprosto doživeto.

Posebno je v tem smislu treba pohvaliti Damijana Hirscheggerja v glavni vlogi, čeprav so se vsi povrsto udeležili v svojih vlogah. V nekaterih so priskočili na pomoč iz vrst naše dorajajoče mladine. Morda se vse premež zavedamo, kako važne temelje za bodoče kulturno življenje te naše nove generacije polagamo s takimi prireditvami. Otroci so igrali zares „navdušeno“ in so bili zato deležni dolgega in glasnega odobravanja ter priznanja s ploskanjem nabito polne dvorane.

Pa smo doživeli še eno presenečenje. Po igri je bil na vrsti še en prizor. Po zamisli učiteljice gđc. Anice in Francke Grintalove so se šolski otroci „poslovili“ od treh svojih sovratnikov, ki so letos zapuščali šolski tečaj. Predstavili so nam „oficialni“ šolski akt z razdelitvijo diplom tlem odhajajočim kandidatom.

Za uradno omizje so posedli člani učiteljskega zbora — navdse posrečene imitacije naših resničnih učiteljev z g. katehetom na čelu. V „akademskem aktu“ so nato posamezni učitelji izročili kandidatom diplome; ti pa so se po svoji zastopnici Majdi Artačevi zahvalili — se od tečaja poslovili.

Pa tudi „pravi“ člani učiteljskega zbora so bili deležni javne zahvale v besedi in darilih.

Trije „abituriraje“ so bili letos: Majda Artač, Helena Bajda in Milav Nemanic. Vsi trije so zadržno obetali, da hočejo ostati zvesti našemu Domu!

Po končanem sporedu je na igrišču čakala navzoče pogrnjena miza, ki je po vneti podjetnosti gospe Anice Ovcjak, od šolskega odbora, nudila potrebnim hladne pijače in slaščice.

Brez dvoma je prireditve dosegla svoj višek prisrčne medsebojne povezanosti med otroki, starši in vzgojitelji.

CORDOBA

Misijonska tombola v Počitniškem domu

San Esteban, 8. jan. 1974.
V nedeljo, 6. januarja, ob 16 — ko bi se morala v Don Boscovem zavodu v Ramos Mejiji vršiti velika tombola — je mladina počitniške kolonije Zedinjene Slovenije s pomočjo članov svojega vodstva pripravila svojo malo misijonsko tombolo v Počitniškem domu dr. Hanzelčiča v kordobskih hribih. Pobuda za to tombolo je izšla s strani mladine ko je še bila doma. Prinesla je s seboj dobitke, ki so jih darovali gđc. Katica Kovac in Zedinjena Slovenija. Nadaljnje dobitke na je prisrval dr. Hanzelčič.
Po živahnosti in navdušenju je bila to edinstvena tombola in prostori počitniške doma so se kar tresli ob veseljih vzklikih. Pred začetkom klicanja je vodja kolonije g. Vitrih spregovoril nekaj besed o velikem pomenu te tombole, mladi Milan Magister pa je iz zadnjih Božjih stezic prebral članek „Misijonsko kramljanje“. Nato je pričel klicati številka Marijan Grohar. Na razpolago je bilo 50 činkvinov in 20 tombol. Prvo tombolo — ploščo slovenskih pesmi (darilo dr. Hanzelčiča) — je zadel Dani Vitrih, drugo tombolo pa Ivanka Makovec. Čisti izkupiček (stroškov ni bilo) je znašal 42.000 pesov in bo oddan Slovenski misijonski zvezi za slovenske misijonarje. To vsoto si je mladina pro-

godijo indijskemu prebivalstvu, so tako del njihovega življenja, da se človek sprašuje, če jih sploh občutijo. Zakoreninjene so kot stare življenjske navade, ki se jih indijski režimi ne dotikajo.

Zanimalo me je, če je morda komunistična uprava, ki se je bila pred nekaj leti polastila indijske province Kerale, v tem pogledu kaj spremenila, da znajo spreminjati zemljo v raj. Povedali so mi, da so se komunisti v Kerali samo vsedli na bogate stolčke, prebivalstvo pa v vseh pogledih pustili v starih navadah in revščini. Tudi v Kerali so se spremenili v Džilasov novi razred, kakor v Sloveniji in ostali Jugoslaviji.

Povodnji in druge naravne nesreče, ki od časa do časa zadenejo indijski subkontinent, so tudi huda preizkušnja za vladajočo režim in za prebivalstvo. Onstran Gangesove delte se širi Bangladeš, ki jo je, kakor je znano, predlanski let prizadel podmorski potres in z njim združena strašna povodenj v delti, kjer je utonilo desetisoče ljudi. Pomoč, ki so jo takoj organizirali Mednarodni rdeči križ, Združeni narodi in druge dobrodelne ustanove, se je takrat grmadila v Kalkuti, kjer morejo pristajati velika prevozna letala. Toda iz Kalkute je te pomoči: hrane, oblek, zdravil, bilo možno spraviti v Bangladeš le

stovoljno pritrkala od vsote, ki so ji starši izročili za male osebne izdatke v koloniji. Da ne bi kdo mislil, da ni bila tombola resno pripravljena, naj povejmo, da je imela tudi tombolsko komisijo, ki so jo sestavljali člani vodstva kolonije (Ivanka Makovec, Helena Ljuboda in Gregor Batagelj). Gotovo za služi ta naša mladina vso pohvalo in zahvalo vseh za misijonstvo zavzetih Slovencev.

Poleg tombole je bilo v Počitniškem domu za časa mladinske počitniške kolonije tudi več drugih prireditev: silvestrovanje, akademija na predvečer sv. Treh kraljev, na kateri so nastopili pevski zborčki slovenskih šol, in ponovitev te akademije v ponedeljek, 7. januarja. Režija vseh tega je bila v rokah gđc. Anice Semrov, ki pripravlja tudi igro za sklep kolonije Sm R

SAN MARTIN

Občni zbor

Slovenski dom v San Martinu je imel svoj letni občni zbor 30. decembra ob lepi udeležbi članov. Predsednik Anton Žagar je podal pregled dela v zadnji poslovni dobi. Sledila so poročila tajnika, blagajnika, gospodarja in kulturnega referenta.

Sprejetih je bilo nekaj sprememb pravil doma. Povišanje članskega mesečnega prispevka je bilo soglasno odobreno. Navzoči so tudi sklenili, da se posmrtninska podpora ob smrti člana poviša za 100%.

Pri volitvah je bil izvoljen sledeči odbor: predsednik, Žagar Anton; podpredsednika: Telic Rafael in Rupnik Slavko; tajnik, Smersu Rudolf; namestnik gđc. Saša Hartman; blagajnik, Fajfar Franc, namestnik: Filipič Janko; gospodar, Janežič Jože; namestnik, Tašner Alojzij; kulturni referent, Oberžan Stanko; mladinski referent, Pavla Petelin; odbornika, Potočar Milena in Skale Jože; Nadzorni odbor: Dimnik Ivan, Hrovat Franc, Marinček Stane, Zorko Franc. Vzajemni podporni sklad: Ribnikar Rudolf, Telic Rafael, Zihel Jože.

Pri slučajnostih se je razvila debata o prostoru za balinanje in o igrišču za otroke ter o otroški koloniji v Slogi. Razgovor o obnovitvi in preureditvi prostorov v domu je dal pozitiven zaključek.

Castro pobija moskovska načela

TODA NE GLEDE OBLASTI

Kubanski komunistični diktator Castro se je pred kratkim znebil spet ene svojih govornih cvetk, ko je dejal, da njegovi državljani „še niso pripravljani za življenje pod komunizmom“, kar da je bil razlog, da je on „nekoliko omilil marksistično filozofijo in jo prilagodil kubanski stvarnosti.“

Castro je Kulancem, ki so ga hoteli poslušati, nadalje izvajal: „Več primerov imamo, ki dokazujejo, da še nismo pripravljani za življenje pod komunizmom. Iskreno moramo priznati to, da bomo mogli priznati naše napake in se boriti proti njim. Problem bomo mogli rešiti samo, če bomo razumeli, da se marksistično načelo 'vsakdo po svoji zmožnosti in vsakemu po njegovi potrebi' ne aplicira v socialistični revolucionarni deželi, kakor je Kuba. Ta temeljna teza komunistične družbe je utopična, idealistična in nepraktična,“ je pobijal Marxa samega kubanski Castro.

Skrupulozno pa se on in njegova okolica oklepa načela novega razreda v komunistični državi, ki je: gre mu le za oblast, ki je ne izpusti iz rok za nobeno ceno, za nobena načela.

majhen del, ker ni cest, ne mostov, ne železnic, ne letališč. Velike količine materiala, namenjene nesrečnejem v Gangesovi delti v Bangladešu, so se porazgubile v Kalkuti.

Kalkuti podobna so druga indijska mesta, nekatera bolj, druga manj zane-marjena: Bombaj, Delhi (današnja prestolnica), Benares, itd. Mogočna poganška svetišča, ki zaradi svojih arhitektonskih zanimivosti privlačijo turista, so redki ostanki kulture, za katero pravijo da je nekoč cvetela v Indiji. Danes se ob tej kulturi napaja le skromen del 500 milijonskega prebivalstva, vsi ostali pa se v brezupnih razmerah borijo za goli življenjski obstanek. Pogoj, v katerih živi večina indijskega prebivalstva so z zahodnimi očmi gledano, nečloveški, kondicioni sub-humanas, kakor je presodil neki neurolog iz Montevidea, s katerim sem se srečal na letališču v Delhi.

Pravo nasprotje civilizacije, ki živi in buhti znotraj Kolegija sv. Ksaverija, kjer so tisto dopoldne, ko sem si ogledoval ustanovo, na prostranem športnem igrišču indijski fantje, polni zdravja in zadovoljstva v mladostnem zaletu igrali rugby, kakor kateri koli njihovi športni vrstniki na Zahodu.

Dva svetova, med katerima je en sam korak, toda ta — strašno velik.

Po športnem svetu

Svetovno nogometno prvenstvo se naglo bliža. Prejšnjo soboto so določili oziroma deloma izžrebali državne reprezentance za štiri kvalifikacijske skupine, v katerih bodo tekmovala po štiri moštva. Prvenstvo se bo začelo 14. junija; kvalifikacijske tekme bodo v različnih nemških mestih, finalna tekma pa bo v Münchenu na olimpijskem nogometnem stadionu. V skupini A so: Nemška zvezna republika, Nemška demokratska republika, Čile in Avstralija; skupino B sestavljajo Jugoslavija ali Španija (odločilna tekma med tema tekmečema bo 13. februarja v Frankfurtu), Zaire (Kongo), Brazil in Škotska; švedska, Bolgarija, Nizozemska in Urugvaj so v skupini C, v D pa Haiti, Italija, Argentina in Poljska. Po zbiranju je takoj nastal lov časnikaarjev na izjave predstavnikov in trenerjev posameznih nogometnih reprezentanc ki na dolgo razglabljajo, kateri dve moštvi iz vsake skupine si bosta priborili vstop v finalne tekme. Sovjeti pa so seveda tudi dali izjavo, v kateri „za lastnostjo“ ugotavljajo, da je FIFA uvrstila Čile v finale, ker sovjetska reprezentanca „res ni mogla nastopiti v Čilu, kjer so nogometna igrišča spremenili v koncentracijska taborišča“. Čilenci niso imeli nobenega pomisleka igrati v ZSSR, kjer so dosegli ugoden rezultat 0:0, čeprav imajo tam koncentracijska taborišča že nad pol stoletja...

Na Silvestrovem teku v Sao Paulo je letos ponovil lanski uspeh Kolumbijec Viktor Mora, ki je za 23 sekund prej prišel na cilj kot Mehikanec Ra-

fael Palomares, tretji pa je bil Portugalec Carlos Lopez. Celjan Peter Svet je zastopal Jugoslavijo in je med 222 udeleženci tega tradicionalnega teka zasedel odlično sedmo mesto in je s časom 23 m 6,2 s zaostal za zmagovalcem le za 30,6 sekund. Najboljši Brazilec Andrade e Silva je bil enajsti; precej slabše kot po navadi pa so se uvrstili Argentinci: Najboljši je bil Barceló s 40. mestom, ostalih šest pa se je uvrstilo od 54. do 162. mesta.

Jugoslovanske rokometnice so na 5. svetovnem prvenstvu, ki je bilo končano 16. decembra v Beogradu, osvojile prvo mesto v finalni tekmi z dosedanj prvakinjami Romunkami.

Smučarskih skakalcev vedno manj. Po podatkih zadnjih šestih sezon so ugotovili, da kvaliteta smučarskih skakalcev pada, da pada tudi število skakalcev in da se vedno manj klubov bavi s skakalno zvrstjo smučarskega športa. Edna svetovna točka lanske sezone je bil nov državni rekord Marijana Mesca s 158 metri, zelo pa so v lanskem sezoni razočarali mladinci. Leta 1970 je bilo v Sloveniji 440 skakalcev, v 34 klubih, letos pa jih je le 336, število klubov pa je padlo od 49 na 35. Letos ima največ skakalcev SSK Ilirija in sicer 71, kranjski Triglav jih ima 58, precej pa so padli Jeseničani, ki imajo letos le 27 skakalcev, lani pa so jih imeli še 44. Močni so še Logačani, ki imajo 25 tekmovalcev, precej manj tekmovalcev pa imajo Alpina-Ziri, Črna, Rudar-Velenje in Križe.

Dragutin Šurbek je na tekmovalju nam. tenisa na švedskem za prvenstvo Skandinavije zasedel prvo mesto; v četrtfinalu je odpravil Kitajca Li Penga s 3:2, v polfinalu Orlovskega (ČSSR) s 3:0 in v finalu Madžara Gergelyja s 3:2. Stpančić in Karakašević pa sta izpadla že v drugem kolu.

Za dobro voljo

Oče hoče otroka naučiti pravilno izgovarjati črko „r“. Pa mu reče: „Tonček, reci: Prašič.“
„Komu?“

„Gospod doktor, kadar malo več delam, dobim zelo močan glavobol.“

„Pa je to pogosto?“
„Takole enkrat do dvakrat na leto.“

OD DOMA

„Vidiš, pa se delavski razred počasi izenačuje z gosposko: Dravo so ravno tako podražili za štiri kovače kot Kent.“

Dva direktorja o tretjem: „Res je, da je poneveril petindvajset milijonov, ampak se je pošteno samokritiziral.“

Kaj je sloga? Sloga je prijateljstvo — razumevanje — zaupanje — medsebojna pomoč.

Kaj je SLOGA? SLOGA je posledica sloge. Iz sloge se je porodil prvi in edini kreditni zavod slovenske emigracije v Argentini.

V dvajsetih letih svojega obstoja je: mnogim podjetnikom omogočil razmah njih podjetij; mnogim rojakom pomagal iz denarne zagate; mnogim vlagateljem izplačal visoke dividende za v upravo mu zaupani denar.

Pomisli na jutri! Sodeluj tudi Ti pri gradnji gospodarske neodvisnosti naših otrok!

Postani delničar SLOGE, kajti

V SLOGI JE MOČ!

Zbornik Svobodne Slovenije z l. 1971-1972 je po vsebini najbogatejša slovenska knjiga v svetu, po obsegu najobširnejša in tudi najcenejša. Zato Zbornik v vsako slovensko družino!

JAVNI NOTAR FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público
Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T. E. 35-8827

DR. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo in travmatologijo
C. José E. Uriburu 285, Cap. Fed
Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855.
Privatni telefon: 628-4188
Ordinira v torek, četrtek in soboto od 17 do 20

DRUSTVENI OGLASNIK

Pisarna in knjižnica ZS bo odprta od 14. januarja do vključno 25. januarja le od 18-20.

Odbor Zedinjene Slovenije opozarja vse članice in člane ter vse slovenske rojake na Zbornik Svobodne Slovenije za leto 1971-72. V njem je objavljen članek: „Ob 25-letnici Društva Slovencev — Zedinjene Slovenije“, ki ga je napisal g. France Pernišek. Članek prikazuje obširno in vsestransko delovanje našega osrednjega društva in je bogato ilustriran.

Slovenska radijska oddaja je vsako nedeljo ob 14.32 na radio Antartida. Ne pozabite odpreti svojih radijskih aparatov!

V nedeljo, 27. januarja, na Pristavi

DRUŽABNA PRIREDITEV REVIJE

„Duhovno življenje“

- ob 11.30 sv. maša za žive in rajne dobrotnike revije.
- ob 12.30 kosilo.
- vse popoldne do večera: velik srečolov z okrog 500 lepimi dobitki; nagradno žrebanje, ki ga bodo deležni vsi tisti, ki bodo do žrebanja poravnali naročnino; žrebanje za otroke, ki so v letu 1973 pisali v „Božje stezice“; igre in prijetno razvedrilo ter solidna postrežba.

Z udeležbo bomo moralno in gnotno podprli naš verski tisk, ki je najmočnejša vez med nami.

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare
Director: Tone Mizerit
Redacción y Administración:
Ramón Falcón 4158, Buenos Aires
T. E. 69-9503
Argentina
Uredniški odbor:
Miloš Stare, Pavel Fajdiga,
dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj
in Tone Mizerit

Correos Central (B) Argentina
FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3824
Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual N° 1.149.713

Naročnina Svobodne Slovenije za l. 1974 za Argentino \$ 105.— (10.500) — pri pošiljanju po pošti \$ 110.— (11.000). ZDA in Kanada 16 USA dol.; za Evro-po pa 19 USA dol. za pošiljanje z avionsko pošto. Evropa, ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 12 USA dol.
Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires. T. E. 33-7212

PORAVNAJTE ZAOSTALO NAROČNINO!

Prispevajte v tiskovni sklad! Pridobite nam nove naročnike!

Velika otvoritev v Lomas de Zamora

JANUAR 1974

MUEBLES LUKY

JE ODPRL VRATA SVOJEGA NOVEGA VELIKEGA LOKALA (560 m²), KJER JE ZBRANA VSA ELEGANCA, UDOBNOST IN KVALITETA NAJBOLJŠIH ELEKTRIČNIH PRODUKTOV IN NAJFINEJŠEGA POHIŠTVA.

Lomas de Zamora

Av. (Pavón) H. IRIGOYEN 3854-62
med Boedo in Saenz